

Olen nyt omillani Bengtskärin kallioluodolla, majakassa jonka ostin. Se on hylätty arkkitehti Florentin Granholmin suunnittelema kivistä tehty majakka, jonka venäläiset yrittivät räjäyttää jatkosodan aikana käydyssä Bengtskärin taistelussa. Kallioluodolle aallot saapuvat tuhansina valkoisina rullina. Valitsin majakan, koska se oli kaukana sivistyksestä. Täällä pätevät luonnonlait. Kaikki on sisään- ja ulos hengitystä majakan ja kallioluodon ehdoilla. Kaipaamani rauhan... Sen löysin täältä. Sytytän majakan lampun ja laitan sen pyörimään. Ruosteisen kierreportaikon ylätasanteelta tähdet näkyvät taivaan kanteen pingotetun mustan kankaan läpi terävinä valkoisina pisteinä. Yön tullessa tuntematon neulallaan rei'ittää kankaan ja venyvää valoa vuotaa reikien läpi toiselta puolelta. Säpsähdän majakan lampun moottorin hajoamiseen. Taisin nukahtaa hetkeksi... Kallioluoto on täynnä laivoja, jotka olivat tulleet haaksirikkoutumaan. Otan lyhdyn ja heilutan sitä kalliolla vimmatusti, mutta ei se auta. Laivat määrätietoisesti ajavat päin kalliota, mutta ne olivat tyhjiä eikä niissä näkynyt ihmisiä. Mieleepi nousee epäily, että olenko olemassa... Olinko olemassa vain kallioluodolla... Kaikki muu olisi harhaa, mielikuvitukseni aikaan saannosta. Majakka oli saanut minut valtaansa ja olin ehkä kuvitellut kaiken... Tornin ylätasanteelta katsellessani laivojen murskautumista, ymmärsin että olin ajanut laivani kauan sitten päin kalliota, ja nyt on toisten vuoro murskautua. Ymmärsin olevani osa kallioluodon sisään- ja uloshengitystä, en valinnut majakkaa, vaan se valitsi minut. Kallioluodolle aallot saapuvat tuhansina valkoisina rullina. Hylyn kappaleet kelluvat aallokossa vaimeammin ja lopulta on tyyntä. Meri muuttuu peiliksi, josta mustan taivaankannen valopisteet heijastuvat suprajohdemaisen pehmeästi. Rannan tuntumaan mentyäni, näen että hylyn kappaleet ovat rikki menneitä ihmisiä, jotka kelluvat kallioluodon lempeässä sylissä. Majakan lamppu syttyy itsestään ja pyörii, jotta kaltaiseni löytäisivät perille.